Р Е Ш Е Н И Е
№ 43062

гр. София, 03.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 12.06.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова
ЧЛЕНОВЕ: Боряна Бороджиева
Ана Методиева

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **4818** по описа за **2026** година докладвано от съдия Боряна Бороджиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).
Образувано е по касационна жалба на В. П. В., с ЕГН [ЕГН], подадена чрез процесуален представител адв. М. В., срещу Решение № 995 от 22.03.2026г., постановено по АНД № 2349/2026 г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 9-ти състав. С решението е потвърдено Наказателно постановление № 25-4332-032207 от 15.01.2026 г., издадено от началник група в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на касатора на основание чл. 183, ал. 4, т. 7, предл. първо от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 51,13 евро (100 лева) за нарушение на чл. 137а, ал. 1 от ЗДвП, и са присъдени разноски в полза на СДВР и СРС.
Касаторът навежда оплаквания за неправилност на решението поради нарушение на материалния закон и съществени процесуални нарушения. Поддържа, че разпитаните свидетели нямат запазен спомен за случая, а само са потвърдили подписите си по предявения АУАН, поради което нарушението е останало недоказано. Моли за отмяна на обжалваното решение и на наказателното постановление. Претендира разноски.
Ответникът – началник група в отдел „Пътна полиция“ при СДВР в писмени бележки, излага съображения за правилност на решението на СРС и законосъобразност на НП. Претендира юрисконсултско възнаграждение в полза на СДВР.
Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за уважаване на касационната жалба.

Административен съд София-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни оплаквания, намира следното:
Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срок от легитимирано лице срещу акт, подлежащ на оспорване.
Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.
Въззивният съд е изяснил правилно и всестранно фактическата обстановка и е постановил валидно, допустимо и правилно съдебно решение. Правилно е прието, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи по смисъла на чл. 189, ал. 1 от ЗДвП, в сроковете по чл. 34 от ЗАНН и при спазване на формалните реквизити по чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН.
Неоснователно е възражението на касатора за недоказаност на административното нарушение поради липса на конкретни спомени у полицейските служители. Действително разпитаните служители заявяват, че нямат спомени за конкретната проверка, но потвърждават, че са съставили/подписали предявеният им от съда АУАН (предявен на водача и подписан от него без възражения). Свидетелстват, че ежедневно извършват много проверки, но виждат добре от мястото на проверка дали водачите използват обезопасителен колан, проверките са през деня. Това, че свидетелите не могат да възпроизведат индивидуални спомени в детайли за спирането на конкретния автомобил и водача му, е логично предвид спецификата на служебната им дейност, свързана с извършването на многобройни ежедневни проверки на пътя, и изтеклия период от време и не опровергава направената от тях констатация в АУАН за нарушението. Напротив тяхното потвърждение пред съда при разпита, че са го съставили, съответно подписали, носи доказателствена стойност на констатациите на акта, вече в съдебното производство, където тежестта на доказване е за административнонаказващия орган. Тези показания, преценени съвкупно с приобщените писмени доказателства, подкрепят фактическите констатации за установеното нарушение. От своя страна касаторът не е ангажирал насрещни доказателства (включително медицински документи по чл. 137а, ал. 2, т. 2 от ЗДвП), които да обусловят прилагане на хипотеза за изключение от правилото за управление на МПС задължително с поставен обезопасителен колан при налично оборудване.
Правилно СРС е приел, че нарушението е формално, на просто извършване, осъществено е виновно от водача и не представлява маловажен случай по чл.28 от ЗАНН, а санкцията е законосъобразно наложена в предвидения от закона абсолютно определен размер.
При правилно установена фактическа обстановка районният съд е приложил точно материалния закон. Не са допуснати твърдените процесуални нарушения, поради което обжалваното решение следва да бъде оставено в сила.
На основание чл. 63д, ал. 4 и ал. 5 от ЗАНН във връзка с чл. 143, ал. 3 от АПК, чл. 37, ал. 1 от ЗПП и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в полза на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 66,47 евро с оглед обема на осъществената защита, чрез представяне на писмени бележки.
Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК във връзка с чл. 63в от АНН, Административен съд София-град, XIX касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 995 от 22.03.2026 г., постановено по АНД № 2349/2026 г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 9-ти състав.
ОСЪЖДА В. П. В., с ЕГН [ЕГН] да заплати на СДВР сумата 66,47 евро юрисконсултско възнаграждение.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

СЪДИЯ: